

КЛАЙВ БАРКЪР

СРЕДНОЩНИЯТ ВЛАК ЗА

МЕСО

Част 2 от „Кървави книги“

Превод от английски: Иван Атанасов, 2012

chitanka.info

Лион Кауфман вече не се чувстваше чужденец в града. Преди, в дните на своето невежество, го наричаше Палатът на удоволствията. Но тогава живееше в Атланта и за него Ню Йорк беше обетована земя, място на неограничените възможности.

Сега, след три месеца и половина в бленувания град, Палатът на удоволствията изобщо не му се струваше така възхитителен.

Наистина ли бе изминал само един сезон, откакто слезе на автобусната спирка в Порт Оторити и погледна към мястото, където Четиридесет и втора улица се пресича с Бродуей? Толкова малко време, а толкова много разрушени илюзии.

Сега му ставаше неловко само при мисълта какъв наивник е бил. Побиваха го тръпки при спомена как спря и заяви високо: „Ню Йорк, обичам те“.

Любов? Нищо подобно.

В най-добрия случай сляпо увлечение.

Три месеца съвместен живот, три месеца денонощно съжителство и неговата възлюбена бе загубила аурата си на съвършенство.

Ню Йорк бе просто един град.

Кауфман беше виждал как любимата му осъмва като курва, която вади жертви на убийства от зъбите си и самоубийци от спълстените си коси. Беше я виждал късно нощем, когато мръсните ѹ задни улички гъмжаха от поквара. Беше я наблюдавал през горещите следобеди, ленива и грозна, равнодушна към жестокостите, които се извършваха на всеки час в глухите ѹ пресечки.

Градът не беше никакъв Палат на удоволствията.

Беше източник на смърт, не на наслади.

Всички, които Кауфман познаваше, бяха имали досег с насилието; такъв бе животът. Считаше се едва ли не за модно да познаваш някой, умрял от насилиствена смърт. Това доказваше, че живееш в този град.

Но Кауфман бе обичал Ню Йорк от разстояние близо двадесет години. Бе планирал любовната си връзка през по-голяма част от зрелостта си. Затова не му бе лесно да се отърси от страстта си и да се преструва, че тя никога не е съществувала. Имаше моменти, рано сутрин, преди да се включат полицейските сирени или по здрач, когато Манхатън все още му се струваше чудесен.

Заради тези моменти и заради мечтите си той продължаваше да оправдава своята любима, дори когато тя не се държеше като истинска дама.

* * *

Но да ѝ се прощава не беше лесно. През няколкото месеца, които Кауфман прекара в Ню Йорк, улиците на неговата възлюбена почервенияха от кръв.

Всъщност не толкова самите улици, колкото тунелите под тях.

„Касапница в метрото“ беше най-употребяваната през този месец фраза. Само предишната седмица бе съобщено за три нови убийства. Телата били намерени в един вагон на „Авеню ъф ди Америкас“, изкормени и с частично извадени вътрешности, сякаш някой е прекъснал работата на опитен касапин. Убийствата бяха извършени толкова професионално, че полицията разпитваше всеки с криминално досие, който някога се е занимавал с търговия на месо. Фабриките за консервирано месо по бреговата линия бяха поставени под наблюдение, скотобойните бяха претърсани за улики. Беше обещано, че скоро ще има арести, но така и не арестуваха никого.

Последните три тела не бяха единствените, намерени в подобно състояние; в деня на пристигането на Кауфман в града „Таймс“ публикува статия, която още се обсъждаше от всяка секретарка с нездрави наклонности в офиса.

Статията съобщаваше, че германски турист, изгубил се в метрото късно нощем, намерил труп в един влак. Жертвата била стройна, привлекателна тридесетгодишна жена от Бруклин. Всичките ѝ принадлежности били свалени. Не само дрехите, но и бижутата. Дори обещите.

Но най-странен бил систематичният и спретнат начин, по който дрехите били сгънати и поставени на седалката до трупа в индивидуални полиетиленови торбички.

Това не беше дело на някой безмозъчен убиец. Това бе работа на високо организирано съзнание, на лунатик със силно развито чувство за подреденост.

А още по-странно от грижливото съблиchanе на трупа бе насилието, извършено над него. Статията твърдеше — нещо, което така и не бе потвърдено от полицията, — че тялото било най-щателно обръснато. Бил премахнат всеки косъм — от главата, от слабините, от мишниците; всички били отрязани до дъно. Дори веждите и миглите били оскубани.

Накрая това напълно голо парче месо било провесено за краката на една висяща от тавана ремъчна дръжка, а под него била поставена черна пластмасова кофа, облицована с черна полиетиленова торба, в която да се събира шуртящата от раните кръв.

Така било намерено тялото на Лорета Дайър — съблечено, обръснато, провесено с надолу главата и напълно обезкървено.

Едно отвратително, педантично и дълбоко смущаващо престъпление.

Изнасилване нямало, нито следи от мъчения. Жената била убита бързо и ефективно, като обикновено парче месо. А касапинът така и не бил заловен.

Градската управа постъпи мъдро и забрани на пресата да коментира убийството. Говореше се, че мъжът, намерил тялото, бил под полицейска защита в Ню Джърси, далеч от полезрението на любопитните журналисти. Но прикритието се беше провалило. Алчно ценге беше издало пикантните подробности на репортер от „Таймс“. И сега нямаше човек в Ню Джърси, който да не знае за ужасното убийство. То бе предмет на разговори във всички барове и заведения за бързо хранене, както и, разбира се, в метрото.

Но Лорета Дайър не беше единствената.

Бяха намерени още три трупа при сходни обстоятелства, с тази разлика, че при тях убиецът вероятно е бил прекъснат, поради което работата му бе останала недовършена. Имаше необръснати тела, а югуларните вени не бяха срязани, за да бъде източена кръвта. Имаше и още една, по-съществена разлика — на местопрестъпчието не беше попаднал случаен турист, а репортер на „Ню Йорк Таймс“.

Кауфман прегледа репортажа, публикуван на първа страница във вестника. Той не проявяваше извратен интерес към историята за разлика от съседа си на барплота в заведението за бързо хранене. Изпита леко отвращение и побутна настрани чинията си с препържени

яйца. Това бе поредното доказателство за упадъка на града. Неговата болест не можеше да го радва.

Въпреки това Кауфман беше човешко същество и не можеше да пренебрегне напълно кървавите подробности на страницата пред очите му. Статията не беше написана сензационно, но изчистеният стил правеше нещата още по-ужасяващи. Освен това не можеше да не си зададе въпроси за человека, извършил жестокостите. Само един психопат ли се беше развилик или имаше и други, които копираха оригиналния убиец? Може би това бе само началото на ужаса. Може би щяха да последват още убийства, докато убиецът не бъде заловен поради проявена непредпазливост, предизвикана от вълнение или умора. Но дотогава градът, възлюбеният град на Кауфман, щеше да живее на границата между истерията и възторга.

Брадатият съсед на Лион бутна кафето му и го разля.

— По дяволите! — изруга онзи.

Кауфман се отдръпна върху стола, за да избегне капещата от барплота течност.

— По дяволите — повтори мъжът.

— Няма щети — каза Лион.

Той изгледа брадатия с леко пренебрежение. Непохватното копеле се мъчеше да попие кафето с една салфетка, която започваше да се разкашква.

Кауфман се улови да се пита дали този простак с румените бузи и неподдържаната брада е способен на убийство. Имаше ли някакъв издайнически знак в това месесто лице, някаква улика във формата на главата му или във въртенето на малките очички, която да издава истинската му природа?

— Да ти 'зема едно? — попита мъжът.

Кауфман поклати глава.

— Кафе. Нормално. Чисто — каза простакът на момичето зад барплота. Тя спря да чисти грила от студената мазнина и вдигна очи.

— А?

— Кафе. Глуха ли си? — Онзи се ухили на Кауфман.

Лион забеляза, че три от зъбите на долната му челюст липсват.

— Кофти работат, а? — попита брадатият.

Какво имаше предвид? Кафето? Липсващите зъби?

— Трима. Накълцани така.

Кауфман кимна.

— Човек се замисля — рече той.

— Определено.

— Искам да кажа, това е само прах в очите, нали? Знайт кой го е извършил.

„Този разговор е абсурден“, помисли си Кауфман. Свали очилата си и ги прибра в джоба, а чертите на брадатото лице се размиха. Така беше поне малко по-добре.

— Копелета — продължи мъжът. — Шибани копелета, всички до един. Бас ловя, че е само прах в очите.

— Тоест?

— Разполагат с доказателство, но ни държат в шибано неведение. Някъде там има нещо и то не е човешко същество.

Кауфман разбра. Онзи му пробутваще някаква конспиративна теория. Чуваше ги толкова често; те бяха решение на всеки проблем.

— Занимават се с клониране и нещата излизат от контрол. Може би отглеждат някакви шибани чудовища, колко му е. Там долу има нещо, за което не искат да знаем. Прах в очите, казвам ти. Готов съм да се хвана на бас.

Лион реши, че непоколебимата увереност на мъжа е очарователна. Дебнещи чудовища. С шест глави и дузина очи. Защо не?

Той знаеше защо не. Защото това оневиняваше неговия град, оправдаваше неговата любима. А Кауфман вярваше искрено, че чудовищата, които могат да бъдат открити в тунелите, са обикновени хора.

Брадатият хвърли парите си на барплота и се изправи, като надигна дебелия си задник от изцапания пластмасов стол.

— Сигурно е някое шибано ченге — каза той на прощаване. — Опитали са се да направят шибан герой, а вместо това са създали шибано чудовище. — Мъжът се ухили гротескно. — Бас ловя. — И излезе с тромава крачка, без да добави нищо повече.

Кауфман издиша бавно през носа, усещайки как напрежението в тялото му се разсейва.

Мразеше подобни конфронтации — караха го да се чувства като некадърник с вързан език. Като се замислеше, мразеше и подобни хора

— убедените в правотата си кретени, които вирееха така добре в Ню Йорк.

* * *

Когато Махогани се събуди, беше почти шест. Със здрачаването сутрешният дъжд беше намалял до ръмеж. Въздухът миришеше на свежест, доколкото това бе възможно в Манхатън. Той се протегна в леглото си, отметна мръсното одеяло и стана за работа.

Дъждовните капки тропаха по кутията на климатика в банята и изпъльваха апартамента с ритмично плющене. Махогани включи телевизора, за да заглуши шума, без да обръща внимание на образите върху екрана.

Приближи се до прозореца. Шест етажа по-долу улицата беше претъпкана с хора и коли.

Нюйоркчани се прибираха след тежък работен ден, за да се забавляват и да правят любов. Хора излизаха от офисите и влизаха в автомобилите си. Някои щяха да бъдат сприхави след потен трудов ден в офис с лошо проветрение; други, кратки като овчици, щяха да тръгнат бавно по авенютата към домовете си, съпроводени от непрекъснат поток от тела. А трети вече се тълпяха в метрото, слепи за графитите, нашарили всяка стена, глухи за бръзвежа на собствените им гласове и за студеното бучене на тунелите.

Тази мисъл доставяше удоволствие на Махогани. В края на краишата той не беше част от стадото. Можеше да стои на прозореца и да наблюдава хилядите глави под него, защото знаеше, че е избран.

Разбира се, той също трябваше да гони крайни срокове като хората на улицата. Но неговата работа не беше безсмислен труд като тяхната, а по-скоро свещен дълг.

И той беше принуден да живее, да спи и да сере като тях. Но това, което го движеше, не бяха финансови потребности, а нуждите на историята.

Махогани следваше велика традиция, която беше по-стара от Америка. Той беше нощен ловец като Джак Изкормвача и Жил дьо Рен^[1], живо въплъщение на смъртта, зъл дух с човешко лице. Той беше ловец на сънища и преносител на ужаси.

Хората под него не познаваха лицето му и нямаше да го погледнат повторно. Но неговият поглед ги улавяше и претегляше, отсяваше най-сочните в процесията, подбираще само здравите и младите — онези, които бяха достойни за осветения му нож.

Понякога му се искаше да афишира своята идентичност пред света, но имаше отговорности, които го притискаха. Не можеше да очаква слава. Той водеше таен живот и единствено гордостта му жадуваше за признание.

„В крайна сметка, мислеше си Махогани, не отдава ли говедото чест на касапина, когато коленичи разтреперано пред него?“

Независимо от всичко той беше доволен. Беше му достатъчно, че е част от тази велика традиция; това щеше винаги да му бъде достатъчно.

Напоследък, обаче, бе имало разкрития. Разбира се, те не бяха станали по негова вина. Никой не би могъл да го обвинява. Но времената бяха лоши. Животът не беше лесен както преди десет години. Той беше остарял, естествено, и това правеше работата му поизморителна; задълженията му натежаваха все повече. Той беше избран, а това беше привилегия, с която трудно се живее.

Понякога се питаше дали не е време да подготви за задълженията си някой по-млад от него. Трябваше да го обсъди с Бащите, но рано или късно щеше да се наложи да му потърсят заместник и Махогани усещаше, че ще бъде престъпно от негова страна да прахоса опита си, като не си вземе чирак.

Имаше толкова много тънкости, които би могъл да му предаде. Триковете на необикновения му занаят. Най-добрите начини да се прокрадваш, да режеш, да събличаш, да източваш кръв. Най-подходящото мясо. Най-лесният начин да се отървеш от останките. Толкова много дреболии, толкова натрупан опит.

Махогани влезе в банята и пусна душа. Когато пристъпи под струята, сведе поглед към тялото си. Малкото шкембе, посивелите косми по увисналите гърди, белезите и пъпките, с които бе осеяна бледата му кожа. Остаряваше. Но тази нощ, както всяка друга, го чакаше работа...

* * *

Кауфман нахълта във фоайето със сандвич в ръка, свали си яката и изтръска косата си от дъждовните капки. Часовникът над асансьора показваше седем и половина. Щеше да работи поне до десет.

Асансьорът го оставил пред офисите на „Папас“ на дванадесетия етаж. Той се затътри унило през лабиринта от празни бюра и завити машини към работното си място, което все още бе осветено. Етажът беше съвсем пуст, ако не се брояха чистачките, които бърбореха в дъното на коридора.

Кауфман си свали палтото, изтръска го доколкото бе възможно от дъжда и го провеси на закачалката.

После седна пред купищата поръчки, с които се бе борил през по-голяма част от последните три дни и се залови за работа. Беше сигурен, че му е необходима само още една нощ, за да приключи с най-същественото и смяташе, че ще му бъде по-лесно да се съсредоточи без непрестанния шум на машинописките и пишещите им машини.

Разви хамбургера си от пълнозърнест хляб с допълнителна порция майонеза, и се приготви да прекара тук остатъка от вечерта.

* * *

Вече беше девет.

Махогани беше готов за ношната смяна. Беше с обичайния си костюм в убити цветове, спретнато вързана кафява вратовръзка, безупречно изгладена риза със сребърни копчета на ръкавелите (подарък от първата му съпруга), лъщаща от гел оредяваша коса, изрязани и полирани нокти и зачервено от одеколона лице.

Всичко необходимо беше в чантата му. Хавлиените кърпи, инструментите, месарската му престилка, подсилена с метални брънки.

Погледна се в огледалото. Все още можеше да мине за четиридесет и пет-петдесетгодишен мъж.

Докато се разглеждаше, Махогани си припомни задълженията. Най-важното бе да бъде предпазлив. Тази нощ щяха да следят всяка негова стъпка, щяха да наблюдават действията му и да ги преценяват. Трябваше да изглежда невинен, да не буди подозрение.

„Само ако знаеха“, помисли си той. Хората, които го подминаваха по улиците, като вървяха, тичаха и скачаха; които се бълскаха в него и не се извиняваха; които срещаха погледа му с презрение; които се подсмихваха на натежалото му тяло в тесния костюм. Само ако знаеха какво върши, какъв е и какво носи.

„Предпазливост“, каза си Махогани и угаси лампата. Апартаментът потъна в мрак. Той отиде до вратата и я отвори; беше свикнал да се движи на тъмно. Тъмнината го караше да се чувства добре.

Дъждовните облаци се бяха разнесли напълно. Махогани тръгна по „Амстердам“ към спирката на метрото на Сто четиридесет и пета улица. Тази вечер щеше да навести отново „Авеню ъф ди Америкас“ — любимата му линия, която често пъти беше и най-плодоносна.

Надолу по стълбите на метрото с жетон в ръка. През автоматичните врати. В ноздрите му нахлу миризмата на тунелите. Не на дълбоките, разбира се. Дълбоките тунели миришеха специфично. Но имаше нещо успокоително дори в застоялия, пълен с електричество въздух на тази плитка линия. Общият дъх на милионите пътници, преминали през подземния лабиринт, смесен с дъха на далеч по-стари същества — създания с меки като глина гласове и отблъскващ апетит. Господи, как ги обичаше. Миризмата, мрака и тътена.

Махогани застана на перона и огледа критично спътниците си. Имаше едно-две тела, които си набеляза за следене, но повечето бяха боклук и не си струваше да бъдат преследвани. Немощните, възпълните, болните, износените. Тела, съсипани от прекомерни грижи или от безразличие. Те го отвръщаха по чисто професионални причини, въпреки че разбираше слабостта, която разваляше и най-добрите.

Помота се на станцията повече от час, като се шляеше между пероните, докато влаковете пристигаха и заминаваха, пристигаха и заминаваха, а с тях и хората. Имаше толкова малко качествен материал, че чак беше обезсърчително. Струваше му се, че от ден на ден трябва да чака все по-дълго, за да открие подходяща плът.

Вече беше почти десет и половина, а той не беше видял нито едно достойно за клане създание.

„Нищо, рече си Махогани, все още не е късно.“ Много скоро тук щеше да се напълни с почитатели на театралното изкуство. Сред тях

винаги се намираха едно-две здрави тела. Добре хранената интелигенция, която стискаше кочани от билети и изказваше мнения за изкуството в различните му разновидности — о, да, все щеше да изскочи нещо.

Ако ли не — имаше нощи, когато му се струваше, че никога няма да намери подходяща жртва, — щеше да му се наложи да хване влак до центъра на града, за да сгаси в ъгъла някоя окъсняла любовна двойка или да причака един-двама спортисти на излизане от фитнес зала. Сред тях винаги се намираше добър материал, само че имаше и риск някой пращащ от здраве екземпляр да му окаже съпротива.

Още помнеше двата черни самеца, на които налетя преди повече от година — единият близо четиридесет години по-възрастен от другия, може би баща и син. Техните ножове го вкараха в болницата за шест седмици. Тази схватка го накара да се усъмни в способностите си. И, което беше по-лошото, да се запита как ли биха постъпили с него господарите му, ако беше получил смъртоносна рана. Дали щяха да го закарат при семейството му в Ню Джърси и да му осигурят прилично християнско погребение? Или щяха да захвърлят трупа му в мрака за лична употреба?

Едно заглавие в самотния брой на „Ню Йорк Поуст“, захвърлен на седалката срещу него, му хвана окото: „Полицията се бори с всички сили да залови убиеца“. Махогани не можа да сдържи усмивката си. Забрави всякакви мисли за провал, слабост и смърт. В крайна сметка убиецът беше именно той и мисълта да го заловят тази нощ му се струваше смешна. Нима кариерата му не бе одобрена от най-висшата власт? Нито един полицай не би могъл да го арестува и нито един съд не би могъл да го съди. Служителите на реда и закона, които превърнаха залавянето му в такъв цирк, служеха на същите господари като него; той едва ли не си пожела някой незначителен полицай да го залови и да го изправи триумфално пред съдията, само за да види изражението му, когато от мрака прошепнат, че Махогани е под защита и е над всеки писан закон.

Вече беше доста след десет и половина. Любителите на театъра бяха започнали да се стичат в метрото, но засега нямаше нищо подходящо. Махогани, така или иначе, искаше да пропусне големия наплив, за да проследи един-двама избраници до края на линията. Изчакваше благоприятен момент — като всеки мъдър ловец.

* * *

В единадесет часа, един час след времето, в което си бе обещал да си тръгне, Кауфман все още работеше. Раздразнението и скуката затрудняваха допълнително работата му и осеяните с цифри страници вече се размазваха пред очите му. В единадесет и десет той захвърли химикала и капитулира. После започна да търка зачервените си очи с месестата част на длани си, докато зад клепачите му не затанцуваха искри.

— Майната му — изруга.

Никога не псуваше пред други хора. Но насаме от време на време си позволяваше и това му действаше успокоително. Излезе от офиса с преметнато през ръка влажно палто и се отправи към асансьора. Крайниците му бяха омекнали, а очите му се затваряха.

Навън бе по-студено, отколкото очакваше и студеният въздух го поразъни. Тръгна към спирката на метрото на Тридесет и четвърта улица. Ще хване експреса до „Фар Рокауей“. След час ще си бъде вкъщи.

* * *

Нито Кауфман, нито Махогани знаеха, че на кръстовището на Деветдесет и шеста и Бродуей полицайт са задържали предполагаемия Подземен убиец във втория вагон на един пътуващ към центъра влак. Дребен мъж от европейски произход бе нападнал млада жена с чук и трион, заканвайки се, че ще я среже на две в името на Йехова.

Беше съмнително дали е способен да го направи. Така или иначе не му се удаде възможност да пробва. Докато останалите пътници (в това число двама морски пехотинци) наблюдаваха сцената, нарочената жертва изрита мъжа в топките. Онзи изпусна чука. Тя го грабна и, преди пехотинците да сварят да се намесят, му строши долната челюст и дясната скула.

Когато влакът спря на Деветдесет и шеста, полицайт вече бяха на спирката, готови да арестуват Подземния касапин. Нахлуха във

вагона, виещи като банши^[2] и здраво уплашени. Откриха Касапина проснат в един ъгъл със строшено лице. Изнесоха го триумфално на носилка. Жената бе разпитана, след което се прибра вкъщи с морските пехотинци.

Това отклоняване на вниманието щеше да бъде от полза за Махогани, въпреки че тогава той нямаше как да го знае. Полицията прекара по-голямата част от нощта в опити да идентифицира задържания, който ломотеше неразбираемо със счупената си челюст. Чак в три и половина сутринта, когато един капитан на име Дейвис застъпи на дежурство, мъжът бе разпознат като Ханк Васарели, пенсиониран продавач на цветя от Бронкс. Okaza се, че Ханк е бил арестуван многократно за заплашително поведение и ексхибиционизъм, и двете в името на Йехова. Външният му вид лъжеше — мъжът беше опасен колкото Великденския заек. Това не беше Подземният касапин. Но докато ченгетата стигнат до този извод, Махогани вече се беше развихрил.

* * *

Кауфман се качи в експреса за „Мот Авеню“ в единадесет и петнадесет. Във вагона му имаше още двама пътници: чернокожа жена на средна възраст с лилаво палто и блед, пъпчив юноша, който се взираше с отнесен поглед в надрасканите на тавана думи „Целуни белия ми задник“.

Кауфман беше в първия вагон. Предстоеше му тридесет и петминутно пътуване. Малко по малко той затвори очи, успокоен от ритмичното подрусване на влака. Пътуването беше скучно, а той беше изморен. Така и не видя лицето на Махогани, който надничаше през вратата между вагоните в търсене на още месо.

Чернокожата жена слезе на Четиринадесета улица. Никой не се качи. Кауфман отвори очи, видя празния перон и пак ги затвори. Вратите се затвориха със съскане. Той започна да се унася и когато се озова на границата между будуването и съня, в съзнанието му нахлуха фрагменти от сънища. Приятно усещане. Влакът потегли отново и се устреми с бучене през тунелите.

Може би някаква част от задрямалото му съзнание регистрира факта, че вратите между втория и първия вагон се отварят. Може би долови внезапното раздвижване на тунелния въздух и си даде сметка, че тракането на колелата се усилва за момент. Дори и така да беше, Кауфман реши да не обръща внимание.

Може би дори чу схватката, докато Махогани надвираще младежа с отнесения поглед. Но звукът беше прекалено слаб, а обещанието за сън прекалено примамливо. И Кауфман продължи да дреме.

Незнайно защо му се присъни кухнята на майка му. Тя кълцаше репички и се усмихваше сладко. Той беше съвсем малък и гледаше светналото ѝ от радост лице, докато тя работеше с ножа. Кльц. Кльц. Кльц.

Отвори рязко очи. Майка му изчезна. Вагонът беше празен, младежът го нямаше.

Колко дълго бе продължила дрямката му? Нямаше спомен влакът да е спирал на Западна Четвърта улица. Изправи се със замаяна от съня глава и едва не падна, когато влакът се разклати силно. Изглежда, бе набрал значителна скорост. Може би машинистът нямаше търпение да се прибере вкъщи и да се мушне под завивките при жена си. Движеха се с голяма скорост, направо ужасяваща.

На прозореца между вагоните имаше завеса, а Кауфман не помнеше да е била спусната преди. В проясненото му съзнание се промъкнаха наченки на тревога. Може би сънят му е бил продължителен, а кондукторът не е забелязал, че все още е във вагона. Може би са подминали „Фар Рокауей“ и сега влакът лети към депото.

— Мамка му — изруга той на глас.

Дали да не отиде да попита машиниста? Да му зададе възможно най-идиотския въпрос — къде съм? Нямаше ли по това време на нощта да получи в отговор единствено поток от ругатни?

Скоростта взе да пада.

Спирка. Да, спирка. Влакът излезе от тунела и бе залят от мъждивата светлина на станцията на Западна четвърта улица. Не беше пропуснал нито една спирка... Тогава къде се е дянал младежът?

Или беше пренебрегнал надписа на стената, който забраняваше движението между вагоните по време на движение, или бе отишъл в кабината на машиниста. „Може би в момента се намира между краката

му“, помисли си Кауфман и устата му се изви в усмивка. В края на краищата това бе Палат на удоволствията и всеки имаше право на мъничко любов в мрака.

Той сви рамене. Какво го интересува къде е отишло момчето?

Вратите се затвориха. Никой не се качи. Влакът напусна гарата и светлините във вагона примигнаха, когато машината използва допълнителна енергия, за да набере отново скорост.

Кауфман изпита желание да заспи отново, но внезапният страх, че е пропуснал спирката си, го бе заредил с адреналин и сега крайниците му потръпваха от нервна енергия.

Освен това сетивата му се бяха изострили.

От съседния вагон се чу звук от съдиране на плат, който тракането и боботенето на колелата не успяха да заглушат. Да не би някой да си разкъсва ризата?

Той се изправи, като се улови за една ремъчна дръжка, за да запази равновесие.

Завесата покриваща плътно прозореца между вагоните, но Кауфман се втренчи намръщено в нея, сякаш зрението му би могло внезапно да стане рентгеново. Вагонът се разтресе и разлюя. Влакът отново беше в движение, в това нямаше никакво съмнение.

Нов звук от съдиране на плат.

Да не би да изнасилват някого?

Подтикван от неясен воайорски копнеж, той тръгна през полюшващия се вагон към междинната врата с надеждата, че в завесата може да има пролука. Очите му бяха все така приковани в прозореца, затова не видя разплисканата кръв, по която стъпваше. Докато... токът на обувката му не се подхълъзна. Той погледна надолу. Стомахът му реагира на кръвта, преди мозъкът да я разпознае, и хамбургерът от пълнозърнест хляб се надигна в хранопровода му чак до гърлото. Кръв. Кауфман пое няколко големи гълтки застоял въздух и отмести поглед обратно към прозореца.

„Кръв“, повтаряше съзнанието му. Нищо не беше в състояние да прогони тази дума.

Сега между него и вратата имаше не повече от един-два метра. Трябваше да види. По обувката му имаше кръв, а до следващия вагон се проточваше тънка диря, но въпреки това трябваше да види.

Трябваше.

Направи още две крачки към вратата и огледа внимателно завесата за процеп — някой разнищен конец би бил достатъчен. Имаше мъничка дупка. Той допря око до нея.

Съзнанието му отказа да приеме това, което видя от другата страна на вратата. Отхвърли гледката като някакъв абсурд, като съновидение. Разумът му обяви, че това не може да е истина, но пътта му знаеше, че е. Тялото му се скова от ужас. Немигащите му очи не можеха да се откъснат от ужасяващата сцена зад завесата. Остана при вратата, докато влакът се тресеше, кръвта се отцеждаше от крайниците му, а мозъкът му се замъгляваше от липсата на кислород. Пред очите му проблеснаха ярки точки светлина, които размазаха отвратителната гледка.

После припадна.

* * *

Когато влакът пристигна на „Джей Стрийт“, Кауфман още беше в безсъзнание. Затова не чу съобщението на машиниста, че всички пътници, които пътуват за по-далечни спирки, трябва да сменят влака. Ако го беше чул, щеше да изпадне в недоумение. Нито един влак не оставяше всичките си пасажери на „Джей Стрийт“; линията продължаваше до „Мот Авеню“ под хиподрума, покрай летище „Кенеди“. Кауфман би се запитал що за влак е това. Само че вече знаеше. Истината беше в съседния вагон. И се усмихваше самодоволно зад една окървавена престилка, подсилена с метални брънки.

Това беше Среднощният влак за месо.

* * *

Докато е в несвяст, човек губи представа за времето. Когато отвори отново очи и се опита да се съсредоточи върху новооткритата ситуация, Кауфман не знаеше колко дълго е бил в безсъзнание — секунди или часове.

Сега лежеше под една седалка до вибриращата стена на вагона, скрит от чужди погледи. Помисли си, че до този момент съдбата е била

благосклонна към него — изглежда, друсането на вагона се бе погрижило да скрие изпадналото му в несвяст тяло.

После си припомни ужаса във Втори вагон и едва не повърна. Беше сам. Където и да се намираше кондукторът (навярно бе убит), нямаше как да повика помощ. А машинистът? Дали не лежеше мъртъв край пулта за управление? Дали в момента влакът не летеше по непознат тунел без спирки към собственото си унищожение?

Дори да не загинеше в катастрофа, оставаше Касапина, от когото го делеше само една врата.

Накъдето и да се обърнеше, Кауфман виждаше само смърт.

Шумът беше оглушителен, особено сега, когато лежеше на пода. Зъбите му тракаха, а лицето му беше вцепенено от вибрацията; чак черепът го болеше.

Постепенно силата започна да се връща в изнемощелите му крайници. Разпери внимателно пръсти и ги сви в юмруци, за да възстанови нарушеното кръвообращение.

Но заедно с усещанията се завърна и гаденето. Не можеше да забрави жестоката сцена в съседния вагон. Да, беше виждал фотографии на жертви на убийства, но това не бяха обикновени убийства. Намираше се в един и същи влак с Подземния касапин — чудовището, което провесваше жертвите си за краката, обезкосмени и голи.

Колко ли време щеше да мине, преди убиецът да влезе през тази врата, за да го нападне? Кауфман беше сигурен, че ако касапинът не го довърши, ще го направи очакването.

Зад вратата се чуха стъпки.

Инстинктът взе превес. Кауфман се шмугна още по-навътре под седалката и се сви на кълбо, като обърна пребледнялото си лице към стената. После покри главата си с ръце и стисна очи като дете, ужасено от Торбалан.

Вратата се отвори. Щрак. Сccc. Във вагона нахлу тунелен въздух. Миришеше странно и беше по-студен от обичайното. Древен въздух, враждебен и загадъчен. Кауфман потръпна.

Вратата се затвори. Щрак.

Той разбра, че Касапина е наблизо. Може би стоеше на сантиметри от свитото му тяло.

Дали в момента не гледаше надолу към гърба му? Дали не се навеждаше с нож в ръка, за да го измъкне от скривалището му, както се вади охлюв от черупка?

Не се случи нищо. Кауфман не усети дъха на убиеца върху врата си. Никой не съсече гръбнака му.

Покрай главата му минаха стъпки, после звукът се отдалечи.

Кауфман издиша рязко въздуха от издутите си до болка дробове.

Махогани беше почти разочарован, че спящият мъж е слязъл на Западна четвърта. Беше се надявал да обработи още едно тяло тази нощ, за да си има занимание, докато се спускат в мрака. Но не — онзи си бе отишъл. „Потенциалната жертва, така или иначе, не изглеждаше много добре, рече си той, приличаше на анемичен еврейин счетоводител.“ Месото му нямаше да е достатъчно качествено. Махогани продължи да крачи към кабината на машиниста. Щеше да прекара остатъка от пътуването в нея.

„Боже мой, помисли си Кауфман, сега ще убие машиниста.“

Чу вратата на кабината да се отваря. После долови гласа на Касапина — нисък и дрезгав.

— Здрави.

— Здрави.

Двамата се познаваха.

— Готово ли е?

— Готово.

Кауфман беше шокиран от баналността на разговора. Готово ли е? Какво означава това „готово ли е“?

Пропусна следващите думи, защото влакът навлезе в особено шумен участък от линията.

Желанието му да види какво става вече бе прекалено силно. Разгъна внимателно свитото си тяло и погледна през рамо към далечния край на вагона. Видя само краката на Касапина и долния край на отворената врата. Проклятие. Искаше да зърне отново лицето на чудовището.

От кабината се разнесе смях.

Кауфман започна да пресмята рисковете на ситуацията — математиката на паниката. Ако остане на мястото си, рано или късно Касапина ще погледне надолу към него и ще го направи на кайма. От друга страна, ако напусне скривалището си, има риск да го видят и да

го погнат. Кое е по-лошо: да остане бездеен и да посрещне смъртта си прикlesчен натясно, или да се размърда и да се изправи пред Създателя насред вагона?

Той се изненада от куража си — реши да действа.

Изпълзя изпод седалката безкрайно бавно, без да откъсва очи от гърба на Касапина. Щом се озова на пътеката, започна да се прокрадва към вратата. Всяка стъпка беше истинско мъчение, но убиецът изглеждаше прекалено погълнат от разговора, за да се обърне.

Стигна до вратата. Започна да се изправя, като същевременно се опитваше да се подготви за гледката, която го очакваше във Втори вагон. Сграбчи дръжката и отвори вратата.

Шумът от релсите се засили и в лицето го бълсна вълна от влажен въздух, който миришеше на нещо неземно. Нямаше начин Касапина да не го е чул или помирисал, нали? Сега щеше да се обърне...

Но не. Кауфман се провря през отвора и влезе в кървавата камера от другата страна.

Облекчението го направи невнимателен. Не успя да затвори добре вратата и тя започна да се отваря наново от люшкането на влака.

Махогани подаде глава от кабината и се втренчи в междинната врата.

— Какво беше това, по дяволите? — попита машинистът.

— Не съм затворил добре вратата.

Кауфман чу приближаващите се стъпки на Касапина. Сви се ужасен до стената и внезапно осъзна колко пълни са червата му. Убиецът затвори вратата, без да влезе при него, после стъпките се отдалечиха.

Беше в безопасност, поне до следващата гълтка въздух.

Кауфман отвори очи, като се подготви за касапницата, която го очакваше.

Нямаше как да избяга от нея.

Тя изпълни всичките му сетива: миризмата на оголени вътрешности, гледката на телата, допирът на пръстите му до разлятата по пода течност, скърцането на ремъчните дръжки, които се опъваха под тежестта на труповете, въздухът, който имаше солен вкус заради кръвта. Намираше се в леговището на смъртта и пътуваше в неизвестна посока през мрака.

Този път не му се догади. Не изпита нищо, освен най-обикновена погнуса. Даже установи, че се взира в телата с известно любопитство.

Най-близкият труп принадлежеше на пъгчивия младеж, който бе видял в Първи вагон. Висеше надолу с главата и се поклащаше напред-назад в ритъма на влака, в унисон с трите трупа до него — скверен танц на смъртта. Ръцете му се полюшваха, освободени от раменните стави, в които бяха направени дълбоки три-четирисантиметрови разрези, за да могат телата да се сместят едно до друго.

Всяка част от анатомията на мъртвото хлапе се полюшваше. Езикът, провиснал през отворената уста. Главата, увесена на прерязания врат. Дори пенисът, който се размахваше от обезкосмените слабини. От раната на главата и от срязаната югуларна вена все още бликаше кръв в една черна кофа. В цялата сцена имаше някаква елегантност — признак за добре свършена работа.

До това тяло бяха окачени труповете на две млади бели жени и един по-мургав мъж. Кауфман наклони глава, за да разгледа лицата им. Бяха напълно безизразни. Една от жените беше красива. Мъжът приличаше на пуерториканец. Всички бяха с обръснати глави и тела. Във въздуха все още миришеше на стрижене. Кауфман пълзна гръб по стената, за да се изправи и едно от женските тела се завъртя с гръб към него.

Този последен ужас го свари неподготвен.

Плътта на гърба беше разрязана от врата до задника, а мускулите бяха обелени от лъщящия гръбнак. Това беше последният триумф на занаята на Касапина. Тези провесени, обръснати, обезкървени и нарязани човешки тела, разпорени като риби и готови за консумация.

Кауфман почти се усмихна на съвършенството на този ужас. Той усети как лудостта се про克радва като гъдел в основата на черепа му, примамва го да изпадне в забвение и му обещава пълно безразличие към света.

Започна да трепери неконтролирамо. И усети как гласните му струни се напрягат за писък. Желанието беше нетърпимо... но ако изпищеше, скоро щеше да се превърне в едно от съществата, които виждаше пред себе си.

— Мамка му — изруга той малко по-силно, отколкото бе възнамерявал, после се отгласна от стената и тръгна през вагона между люлеещите се трупове, като разглеждаше спретнатите купчини от

дрехи и принадлежности, които лежаха на седалките до собствениците си. Подът под краката му лепнеше от засъхваща жълчна течност. Въпреки че беше присвил очи, видя съвсем ясно кръвта в кофите — беше гъста и с наситен цвят, а в нея плаваха мънички твърди частици.

Вече беше подминал младежка и виждаше вратата на Трети вагон. Всичко, което трябваше да направи, беше да измине тази жестока отсечка. Кауфман се насили да продължи, като се мъчеше да пренебрегне ужасите и да се съсредоточи върху вратата, която щеше да го отведе далеч от лудостта.

Подмина първата жена, „Още няколко метра“, каза си, най-много десет крачки, дори по-малко, ако крачи решително.

И тогава лампите угаснаха.

— Боже!

Влакът се наклони и Кауфман изгуби равновесие.

Потърси опора в непрогледния мрак и размаханите му ръце обгърнаха най-близкия труп. Преди да свари да се отдръпне, усети как китките му потъват в изстиващата плът; пръстите му сграбчиха свободния край на един от тръбните мускули на мъртвата жена, а върховете им докоснаха костта на гръбнака ѝ. После бузата му залепна за обезкосмената плът на бедрото ѝ.

Кауфман изпища, а докато пищеше, лампите примигнаха и светнаха отново.

Когато стана светло и писъкът му секна, чу стъпките на Касапина в Първи вагон — приближаваха към междинната врата.

Кауфман пусна трупа, който прегръщаше. По лицето му имаше размазана кръв от крака на жената. Усещаше я върху бузата си като бойна боя.

Писъкът беше прояснил главата му и той изпита внезапен прилив на сила. Разбра, че няма да има преследване във влака — нямаше да прояви малодушие, не и сега. Това щеше да бъде примитивен сблъсък на две човешки същества, лице в лице, и нямаше никаква хитрост — никаква, — която да използва, за да победи врага. Всичко беше въпрос на оцеляване.

Дръжката на вратата изтрака.

Кауфман се огледа внимателно за оръжие. Погледът му се спря върху купчината дрехи до тялото на пуерториканца. Там, между пръстените с имитации на скъпоценни камъни и синджирите от

изкуствено злато, лежеше нож. Дълго, безупречно чисто острие, истинска гордост за своя собственик. Пресегна се покрай мускулестото тяло и взе ножа. Допирът на дръжката му хареса, всъщност го накара да изпита приятно вълнение.

Братата се отвори и се показа лицето на убиеца.

Застанал на сред касапницата, Кауфман погледна Махогани. Последният не изглеждаше особено страховито — най-обикновен оплещивящащ петдесетгодишен мъж с наднормено тегло. Имаше едро лице и хълтнали в орбитите очи. Устата му беше изненадваща малка, с нежни устни. Направо женствена.

Махогани не можа да проумее откъде се е взел този неканен гост, но си даде сметка, че е поредното недоглеждане, още един признак за растящата му неспособност. Трябаше да ликвидира моментално това неугледно същество. Все пак до края на линията оставаха не повече от два-три километра. Трябаше да заколи дребосъка и да го провеси с надолу главата, преди да стигнат до последната спирка.

Махогани влезе във Втори вагон.

— Ти беше заспал — рече той, разпознал Кауфман. — Видях те.

Лион не каза нищо.

— Трябаше да слезеш. Какво се опитваше да направиш? Да се скриеш от мен?

Кауфман отново запази мълчание.

Махогани хвана дръжката на месарския сатър, който висеше на прорития му кожен колан. Беше изцапан с кръв, също като престиликата, подсилена с метални брънки, чука и триона му.

— Май ще се наложи да те убия — каза накрая.

Кауфман вдигна ножа. На фона на инструментите на Касапина не изглеждаше толкова голям.

— Мамка му — изруга.

Махогани се усмихна на защитния жест на дребния мъж.

— Не трябаше да виждаш това; то не е за такива като теб. — Направи още една крачка към Кауфман. — Тайна е.

„О, още един религиозен маниак — помисли си Лион. — Това обяснява някои неща.“

— Мамка му — повтори.

Касапина се намръщи. Не му харесваше неуважението на дребосъка към неговата работа, към репутацията му.

— Рано или късно всички трябва да умрем. Трябва да си доволен — няма да бъдеш изпечен като повечето от тях. Мога да те използвам. Да нахраня Бащите.

Кауфман се усмихна в отговор. Този тромав дебелак не го плашише.

Махогани откачи сатъра от колана си и го размаха.

— Един малък мръсен евреин като теб трябва да бъде благодарен, че може изобщо да бъде от някаква полза; ти не ставаш за нищо, освен за месо.

Замахна без предупреждение. Сатърът разсече въздуха, но Кауфман отстъпи назад. Острието сряза ръкава на палтото му и се заби в подбедрицата на пуерториканеца. Ударът почти разполови крака, а разрезът зейна още по-широко под тежестта на тялото. Оголеното мясо на бедрото изглеждаше сочно и апетитно, като първокачествена пържола.

Касапина понеци да извади сатъра от раната и Кауфман се хвърли към него. Ножът се устреми към окото на Махогани, но ударът беше неточен и острието попадна във врата му. Прониза го и щръкна от задната му страна сред пръски кръв. Продупчи го от край до край. С един удар. Целият врат.

Махогани усети, че се задушава, сякаш в гърлото му бе заседнала пилешка кост. Издаде смешен, хриплив кашлящ звук. На устните му изби кръв и ги боядиса, нашари като с червило женствената му уста. Сатърът издрънча на пода.

Кауфман издърпа ножа. От двете рани бликнаха кървави струйки.

Касапина падна на колене, като се взираше в острието, което го бе убило. Дребният мъж го гледаше почти равнодушно. Говореше му нещо, но Махогани чуваше думите приглушено, сякаш се намираше под вода.

Внезапно ослепя. И, обзет от носталгия по сетивата си, осъзна, че никога повече няма да вижда и чува. Щеше да умре, беше неизбежно.

Но още усещаше материята на панталоните под ръцете си и горещите пръски по кожата си. Докато животът му изтичаше неусетно, пръстите му се вкопчиха в това последно усещане... после тялото му

рухна и ръцете, живота и свещеният му дълг бяха погребани под тежестта на посивялата му плът.

Касапина беше мъртъв.

Кауфман загълта жадно застоялия въздух и сграбчи една от ремъчните дръжки, за да задържи на крака разтрепераното си тяло. Сълзи напълниха очите му и замъглиха касапницата, сред която стоеше. Мина известно време — не знаеше колко, защото бе в транс от победата.

После влакът започна да забавя ход. Той усети и чу, че машинистът натиска спирачки. Провесените тела се люшнаха напред, колелата застъргаха с писък по слузестите релси.

Лион бе обзет от любопитство.

Щеше ли влакът да се отбие в подземната кланица на Касапина, украсена със събраното по време на кариецата му мясо? И какво щеше да направи смеещият се машинист, така равнодушен към касапницата, щом влакът спре? Случващото се в момента беше нереално. Кауфман беше готов на всичко; щеше да изчака и да види.

Високоговорителят изпраща. Гласът на машиниста:

— Пристигнахме, човече. Няма ли да заемеш позиция?

Да заеме позиция? Какво означаваше това?

Влакът пъплеше едва-едва. Зад прозорците бе все така тъмно. Лампите примигнаха, после угаснаха. Този път не светнаха отново.

Кауфман остана в пълен мрак.

— Ще потеглим след половин час — оповести високоговорителят, сякаш ставаше дума за престой на поредната станция.

Влакът бе спрят. Скърцането на колелата и непрекъснатото движение, към което Кауфман бе привикнал, бяха престанали. Чуваше се единствено бръмченето на високоговорителя. И все още не се виждаше нищо.

Разнесе се свистене. Вратите се отваряха. Във вагона нахлу миризма, толкова остра и задушлива, че Кауфман закри лице с ръка.

Остана така цяла вечност, притихнал, с ръка на устата. По-добре да не дърпа дявола за опашката.

После, зад прозореца, проблесна светлина. Появиха се контурите на рамката на вратата и започнаха да стават все по-отчетливи. Скоро във вагона беше толкова светло, че Кауфман различи безжизненото

тяло на Касапина в краката си и бледата плът на висящите от двете му страни трупове.

Тогава от мрака отвън се разнесе шепот — множество тихи звуци, наподобяващи жуженето на бръмбари. В тунела имаше човешки същества, които се приближаваха бавно към влака. Лион вече виждаше силуетите им. Някои носеха факли, които горяха със студена кафява светлина. Шумът вероятно се дължеше на стъпките им по влажната земя, на цъкането на езиците им или и на двете.

Кауфман не беше толкова наивен, колкото преди час. Нима можеше да има някакво съмнение в намеренията на съществата, които вървяха в тъмнината към него? Касапина бе заклал мъжете и жените, за да осигури мясо за тези канибали, а те идваха, за да се нахранят в този вагон-ресторант като клиенти, призовани на вечеря от звъна на гонг.

Кауфман се наведе и взе сатъра, който Махогани бе изпуснал. Шумът от приближаването на съществата се усилваше с всеки изминал миг. Той заостъпва към другия край на вагона, по-далеч от зеещите врати, само за да открие, че вратите зад гърба му също са отворени и че през тях се чува друг шепот.

Лион отстъпи отново към седалките, готов да се скрие под тях, когато една тънка, почти прозрачна от слабост ръка се показва през вратата.

Той откри, че не може да откъсне очи от нея. Не беше вцепенен от ужас като одеве при прозореца. Просто искаше да продължи да гледа.

Съществото влезе във вагона. Светлината на факлите отзад остави лицето му в сянка, но очерта ясно фигурата му.

В нея нямаше нищо забележително.

Създанието имаше две ръце и два крака; формата на главата му не беше необичайна. Тялото му бе дребно и усилието от качването във влака го накара да се задъха. Изглеждаше по-скоро старо и немощно, отколкото опасно; въображаемите поколения от човекоядци не го бяха подготвили за печалната му уязвимост.

От тъмнината зад гърба му започнаха да прииждат още подобни същества. Нахлюваха във влака през всяка отворена врата.

Кауфман осъзна, че е в капан. Той претегли сатъра в ръцете си, за да прецени как е балансирано острието, и се подготви за битка с тези

древни чудовища. Някой внесе факла във вагона и тя освети лицата на водачите.

Бяха напълно плешиви. Уморената плът на лицата им бе изопната върху черепите и лъщеше от напрежение. Кожата им бе изпъстрена с петна от болести и разложение, а някои от лицевите им мускули се бяха стопили до черни гнилостни мехури, през които прозираха костите на скулите и слепоочията. Част от съществата бяха голи като бебета и меките им, сифилистични тела изглеждаха почти безполови. Гърдите им представляваха увиснали върху торса кожени торби, гениталиите им бяха съсухрени.

Онези, които носеха одежди, бяха още по-ужасяващи. На Кауфман не му беше нужно много време, за да осъзнае, че изгнилите тъкани, които обгръщаха раменете и слабините им, са човешки кожи. Не една, а десетина или повече, струпани безразборно една върху друга като жалки трофеи.

Водачите на тази гротескна опашка за храна вече бяха до труповете, изпосталелите им ръце лежаха върху бутовете и галеха обръснатата плът така, сякаш допирът до нея им доставяше сексуално удоволствие. Изплезените им езици се полюшваха и по месото капеше слюнка. Очите им шареха нетърпеливо от глад и възбуда.

Накрая едно от чудовищата видя Кауфман.

Очите му спряха да шарят и се втренчиха в него. На лицето му се изписа почуда, едно почти комично недоумение.

— Ти — рече то. Гласът му беше сух като устните, от които излезе.

Кауфман надигна сатъра, като пресмяташе шансовете си. Във вагона имаше може би тридесет от съществата, а отвън имаше още много. Но всички изглеждаха слаби и не разполагаха с оръжия, само със собствените си кожи и кости.

Чудовището проговори отново и този път гласът му, вече укрепнал, беше овладян и звучен — melodичният говор на мъж, който някога е бил културен и очарователен.

— Ти зае мястото му, така ли?

То погледна надолу към трупа на Махогани. Изглежда, беше схванало светковично ситуацията.

— И без това беше стар — добави то и воднистите му очи се върнаха върху Кауфман, като го оглеждаха внимателно.

— Майната ти — каза Лион.

Създанието направи опит да се усмихне, но беше забравило как се прави — вместо усмивка се получи гримаса, която изложи на показ многобройните му заострени, грижливо изпилени зъби.

— Сега ти трябва да правиш това за нас — каза то, като продължаваше да се усмихва ужасяващо. — Без храна няма да оцелеем.

Ръката му погали задницата на трупа. Кауфман не удостои тази идея с отговор. Вместо това се загледа с отвращение в ноктите на чудовището, които се плъзнаха в цепката на задника, за да обхванат нежния мускул.

— Това ни отвращава не по-малко от теб — рече съществото. — Но сме принудени да ядем месото, за да не умрем. Бог ми е свидетел, че изобщо не ми е вкусно.

Въпреки това лигите на нещото не спираха да капят.

Кауфман си възвърна способността да говори. Гласът му беше тих и по-скоро смутен, отколкото уплашен.

— Какви сте вие? — Той се сети за брадатия мъж в заведението за бързо хранене. — Да не сте жертвии на някакъв инцидент?

— Ние сме бащите на града — каза онова. — И неговите майки, дъщери и синове. Основателите и законодателите. Ние построихме този град.

— Ню Йорк ли? — попита Кауфман. Палатът на удоволствията?

— Преди да се родиш, преди да се роди всичко живо.

Докато говореше, съществото мушна пръсти в разрязаното тяло и започна да бели тънкия еластичен слой, който покриваше сочните мускули. Чудовищата зад гърба на Кауфман вече сваляха провесените трупове, а ръцете им се плъзгаха по гладките гърди и хълбоци със същата наслада. Те също отделяха месото от кожата.

— Ти ще ни донесеш още — каза бащата. — Още месо. Другият беше слаб.

Лион го зяпна невярващо.

— Аз? Да ви храня? За какъв ме вземаш?

— Трябва да го направиш заради нас и заради онези, които са постари от нас. Онези, които са родени преди идеята за града, когато Америка е била само гори и пустини.

Слабата ръка посочи тъмнината извън влака.

Очите на Кауфман проследиха протегнатия пръст. Пред вагона имаше нещо, което бе пропуснал да види преди; нещо много по-голямо от човек.

Тълпата от чудовища се раздели, за да може да пристъпи напред и да огледа по-добре нещото, което се намираше отвън, но краката му отказаха да помръднат.

— Хайде — подкани го Бащата.

Кауфман се замисли за града, който беше обичал. Наистина ли това бяха неговите старци, неговите философи и създатели? Трябваше да приеме, че е така. Може би на повърхността имаше хора — бюрократи, политици, някакви представители на властта, — които знаеха тази ужасяваща тайна, които бяха посветили живота си на опазването на отвратителните създания и ги хранеха, както диваците принасят жертви на боговете си. В този ритуал имаше нещо ужасно познато. Той задейства някакво звънче — не в съзнанието на Кауфман, а в неговата по-дълбока, по-стара същност.

Краката му, които вече се подчиняваха не на разума, а на инстинкта му за преклонение, се раздвишиха. Той прекоси коридора, който бяха образували съществата, и слезе от влака.

Светлината на факлите осветяваше едва-едва безкрайната тъмнина. Въздухът изглеждаше плътен, натежал от миризмата на древна пръст. Но Кауфман не подуши нищо. Наведе глава — единственото, което можеше да направи, за да не припадне отново.

Той беше там; предшественикът на човека. Оригиналният американец, който бе обитавал тези земи преди пасамакуодите^[3] и шейените. И очите му, ако изобщо имаше очи, го наблюдаваха.

Тялото на Кауфман се разтресе. Зъбите му затракаха.

Чуваше физиологичните звуци на неговата анатомия — цъкане, хрущене, хълцане.

Съществото се размърда в мрака.

Шумът от движението му бе страховит. Като планина, която се надига.

Кауфман вдигна лице и без да се замисля какво или защо прави, падна на колене върху мръсната земя, коленичи пред Бащата на Бащите.

Всеки ден от живота му го бе водил към този ден, всеки миг бе препускал към този неописуем миг на благочестив ужас.

Ако в тази дупка имаше достатъчно светлина, за да зърне цялото създание, нерешителното му сърце щеше да се пръсне. Когато видя какво представлява, то затуптя бясно в гърдите му.

Съществото беше огромно. Без глава и крайници. Без нито една човешка черта, без нито един орган, който да изглежда смислено. Ако трябваше да го оприличи на нещо, щеше да бъде рибен пасаж. Хиляди издължени музуни, които се движеха в синхрон, набъбваха, разтваряха се и се свиваха ритмично. Нещото менеше цветовете си като седеф, но някои от тях бяха по-наситени от всеки цвят, който Кауфман бе виждал, а имаше и такива, които изобщо не можеше да назове.

Това бе всичко, което успя да види и беше повече, отколкото искаше да вижда. В мрака имаше още много неща, които потрепваха и се размахваха.

Но той не можеше да гледа повече. Извърна лице и в същия миг от влака изскочи една футболна топка, която се търкулна пред Бащата.

Или поне Кауфман я взе за топка, докато не се вгледа повнимателно и не осъзна, че е човешка глава: главата на Касапина. Кожата на лицето висеше на ивици. Главата лъщеше от кръв пред своя повелител.

Лион се обърна и се върна при влака. Всяка част от тялото му плачеше, освен очите. Те горяха от гледката, която бе оставил зад гърба си, и не сълзяха.

Съществата във вагона бяха започнали да вечерят. Видя как едно от тях изтръгва синьото око от очната кухина на една от жените, за да го поднесе към устата си като вкусна хапка. Друго беше захапало нечия ръка. В краката на Кауфман лежеше обезглавеният труп на Касапина, а от разкъсания врат бликаше обилно кръв.

Малкият Баща, с когото бе разговарял по-рано, застана пред него.

— Ще ни служиш ли? — попита онзи кротко, както човек би подканел кравата си да го последва.

Лион се загледа в сатъра, символ на службата на Касапина. Съществата започнаха да напускат вагона, като влечеха наръфани тела след себе си. Факлите намаляха и тъмнината се завърна във влака.

Но преди светлината да изчезне напълно, Бащата се пресегна, хвана Кауфман за лицето и го завъртя, за да види отражението си в мръсното стъкло на един от прозорците.

Отражението беше слабо, но въпреки това видя ясно колко се е променил. Беше по-блед от всеки жив човек, покрит с нечистотии и кръв.

Ръката на Бащата все още го държеше за лицето и сега показалеца проникна в устата му, а нокътят задраска по задната част на гърлото му. Кауфман се задави, но нямаше воля да отблъсне нападението.

— Служи ни — рече съществото. — В мълчание.

Лион разбра твърде късно какво е намерението на пръстите...

Те сграбчиха здраво езика му и го извиха. Шокиран, той изпусна сатъра. Опита се да изкрещи, но от устата му не излезе нито звук. Гърлото му се напълни с кръв, чу как плътта му се къса и се сгърчи в агония.

После ръката се измъкна от устата му и алените, влажни от кръв и слюнка пръсти се появиха пред лицето му — с неговия език, стиснат между палеца и показалеца.

Кауфман беше онемял.

— Служи ни — повтори Бащата, навря езика в собствената си уста и го задъвка с неприкрито задоволство. Лион се строполи на колене и повърна сандвича си.

Бащата вече се отдалечаваше с тътрене в мрака; останалите древни бяха изчезнали в подземния лабиринт в очакване на друга нощ.

Високоговорителят изпраща.

— Към къщи — съобщи машинистът.

Вратите се затвориха със свистене и влакът забуча. Лампите светнаха, после угаснаха и пак светнаха.

Влакът потегли.

Кауфман лежеше на пода и по лицето му се стичаха сълзи — сълзи на смут и примирение. Сигурно щеше да кърви до смърт. Беше му все едно дали ще умре. Светът и без това беше отвратително място.

* * *

Събуди го машинистът. Кауфман отвори очи. Лицето, което бе надвесено над него, беше черно и недружелюбно. Ухили му се. Кауфман се опита да каже нещо, но устата му бе запечатана от

съсирана кръв. Завъртя рязко глава, като ломотеше като идиот. Но думи нямаше, само грухтене.

Не беше мъртъв. Не беше кървил до смърт.

Машинистът го издърпа на колене, като му говореше като на тригодишно дете.

— Имаш работа, мой човек; те са много доволни от теб.

Беше наплюнчил пръсти и търкаше подутите устни на Кауфман, като се опитваше да ги раздели.

— До утрение трябва да научиш много неща...

Да научи много неща. Да научи много неща.

Машинистът изведе Лион от влака. Намираха се на станция, която не беше виждал преди. Беше облицована с бели плочки и блестеше от чистота, мечтата на всеки железопътен служител. Стените не бяха загрозени от графити. Нямаше гишета, но нямаше и врати, нито пътници. Това беше линия, която обслужваше един-единствен клиент — Влакът за месо.

Една сутрешна смяна от чистачи вече миеше с маркучи кръвта по седалките и пода на влака. Някакъв човек събличаше тялото на Касапина, за да го подготви да бъде изпратено в Ню Джърси. Навсякъде около Кауфман кипеше трескава дейност.

През една решетка на тавана на гарата се лееше утринна светлина. В лъчите се въртяха песъчинки. Лион ги загледа като омагьосан. От дете не беше виждал по-красиво нещо. Красиви песъчинки. Как само се въртяха.

Машинистът беше успял да разлепи устните му. Устата му беше прекалено наранена, за да я движи, но поне можеше да диша лесно. А и болката вече отшумяваше.

Машинистът му се усмихна, после се обърна към останалите работници на гарата.

— Искам да ви представя заместника на Махогани. Нашият нов касапин.

Работниците погледнаха към Кауфман. На лицата им се изписа неприкрито уважение, което той намери за трогателно.

Лион вдигна очи към слънчевата светлина, която сега падаше навсякъде около него. Отметна глава, за да покаже, че иска да се качи горе, на открито. Машинистът кимна и го поведе по стръмно стълбище, което излизаше на тясна алея, после го оставил на тротоара.

Беше прекрасен ден. Ведрото небе над Ню Йорк беше набраздено от тънки като влакна бледорозови облаци, а въздухът ухаеше на утрин.

Улиците и авенютата още бяха пусты. През едно отдалечно кръстовище премина самотно такси и шумът от двигателя му прозвуча като шепот; изпотен бегач претича от другата страна на улицата.

Много скоро празните тротоари щяха да се изпълнят с хора. Градът щеше да се заеме с делата си в неведение — и никога нямаше да узнае върху какво е бил построен или на какво дължи живота си. Без да се колебае, Кауфман падна на колене и целуна мръсния бетон с кървавите си устни, като се закле мълчаливо във вечна вярност към неговото дълголетие.

Палатът на удоволствията прие преклонението му без коментар.

[1] Френски благородник, маршал на Франция и съмишленник на Жана д'Арк, екзекутиран през 1440 г. за магьосничество, содомия и 140 убийства на малки деца. Освен че е един от първите документирани серийни убийци, Жил дьо Ре се смята за прототип на Синята брада от едноименната приказка на Шарл Перо. — Б.пр. ↑

[2] В ирландската и шотландската митология — женски духове, чиито жални писъци предвещават смърт. — Б.пр. ↑

[3] Индианско племе, населявало крайбрежните части на щата Мейн преди идването на белите хора. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.